

»Naar det med tilstrækkelig Tydelighed bliver gjort Hr. Sidenius forstaaeligt, at vi stiller det som en absolut, uomgængelig Fordring til ham, at han for Sagens og dens Fremgangs Skyld gør Obersten den forlangte Indrømmelse, vil den unge Mand saamænd ogsaa nok være saa fornuftig at vise sig føjelig.«

Ivan rystede tavs paa Hovedet. Han kendte Pers jyske Stædighed altfor godt til ikke at vide, at en ny Henvendelse blot vilde gøre ham endnu mere ufordragelig. Men han indsaar, at hans Modstand var ørkesløs, og han opgav Kampen.

De øvrige Herrer gav Max Bernhardt deres fulde Tilslutning. Og da dermed denne Sag mentes at være bragt i Orden, gik man over til at tale om Øjeblikkets Pengemarked og Aktiekonjunkturerne.

Til sidst foreslog Max Bernhardt, at de nu skulde betragte Selskabet som endelig dannet, og at der derfor ikke skulde tøves med at lade Pressen tilflyde Meddelelse herom. — Han var nemlig bange for (hvad han dog ikke røbede), at Offentligheden skulde faa Nys om det andet, under Forberedelse værende Frihavnsprojekt, som dette skulde hjælpe ham til at ødelægge og helst allerede at faa kvalt i Moders Liv.

Vekselerer Herløv og »det forgylde Lamme-hoved« gav ham ogsaa paa dette Punkt straks Medhold, hvorimod de andre Herrer, der ikke